

For retten. Venneråsen-saken har en kjerne som gjør at folk har en mening om den. I lokalsamfunnet vil synet på en slik sak lett preges av gamle motsetninger mellom godseier og husmenn.

Løvenskiold har satset sitt rykte

Av Aksel O. Hillestad,
leder, Sørkedalens Vel

Ingen overraskelse. Carl Otto Løvenskiold beklager seg i Aften 2. mai over at Ove Gusevik i tidligere innlegg tegner et lite fordelaktig bilde av godseieren i forbindelse med Venneråsen-saken.

Uansett utfall av de juridiske vurderingene kan det imidlertid ikke komme som noen overraskelse på Carl Otto Løvenskiold at mange har meninger om saken og at disse til dels er svært sterke.

Løvenskiolds poeng synes å være at disse sterke meningene er basert på feilaktig oppfatning av fakta. Det er mulig han har noe rett i det. Det er av forskjellige grunner vanskelig å få tak i hva som faktisk har skjedd.

Man kan vanskelig være uenig med Carl Otto Løvenskiold i at han har krav på å bedømmes ut fra hva han selv gjør og hvilke holdninger han selv legger for dagen.

Hva er det da som gjør at mange, både i og utenfor Sørkedalen, er opprørte over Venneråsen-saken? Hvis Carl Otto Løvenskiold velger å heve blikket, vil han se enkelte sider ved saken som han unnlater å nevne i sitt innlegg. Så kan både han og andre vurdere om det er unaturlig at oppfatningene er sterke når slike forhold bl.a. omfatter følgende:

Isolert fra omverdenen

Dersom overføringen blir endelig, blir Løvenskiold – for 336 000 kroner – ny eier av en eiendom i Sørkedalen på ca. 100 mål. Hvor mye eiendommen er verd på det frie marked, kan det sikkert strides om, men det vil ikke forbause meg om noen er villig til å betale ti millioner. Selv om tillatt overføringsverdi for den konsesjonspliktige eiendommen skulle avvike vesentlig fra dette beløpet, vil overdragelsen unektelig innebære en stor verdioverføring fra selger til kjøper. Dette selv om Sverre Venneråsen har rett til å bo på

Uansett hva som blir resultatet i den pågående rettssak, er de sentrale elementer i saken rett og slett egnet til å gi inntrykk av at Carl Otto Løvenskiold (bildet) er villig til å gå langt i sitt ønske om å hegne om og styrke sitt eiendomsimperium, skriver Aksel O. Hillestad.

ILLUSTRASJONSFOTO: JON HAUGE

eiendommen så lenge han lever.

Sverre Venneråsen nærmer seg 80 år, og han har markert sviktende helse. De som kjenner ham, herunder meg, vet at hans virkelighetsoppfatning i tillegg er preget av at han bor alene og at han nærmest totalt isolerer seg fra omverdenen.

Han oppleves å være uten reell mulighet til å vurdere hensiktsmessigheten av transaksjoner av denne karakter og hvilke vilkår det er naturlig å legge til grunn. I sin verden oppfattet han det nok som svært mange penger da han avtalte salg av eiendommen.

Det er videre et faktum at Sverre Venneråsen ikke var representert ved andre enn seg selv. Han fikk ikke råd av noen

«Det burde ikke overraske godseieren at allmennheten reagerer som den gjør.»

utenforstående. Ingen var der for å ivareta hans interesser. Derimot vet vi at han i perioder ble «kurtisert» både av den opprinnelige kjøperen og av Løvenskiolds representanter.

Riktig eller feil: For oss utenforstående virker det som om det svermet rundt Sverre i denne perioden. Det er lett å trekke slutninger av slikt.

Rart at vi undres?

Det er også et faktum at Løvenskiolds advokat i saken, Fabian Stang, skrev under på sentrale dokumenter på vegne av Sverre Venneråsen. Vi utenforstående vet ikke hva som skjedde i denne forbindelse, og heller ikke hvorfor Sverre Venneråsen ikke kunne undertegne

selv, men er det rart at man undres? Det er ikke hverdagskost at en advokat i sitt arbeid for en klient får muntlig fullmakt til å undertegne sentrale dokumenter for en motpart.

Det er ikke bare Løvenskiold som har forkjøpsrett til eiendommen. Det har også Sverre Venneråsens familie, representert ved hans niese Helen Venner. Da Sverre Venneråsen inngikk avtale om salg, oppsto det derved et spørsmål om hvem som har best rett, Helen Venner eller Løvenskiold. Løvenskiold hadde ikke tid til å vente på en avklaring av dette spørsmålet. Han valgte å sørge for at eiendommen ble overført til ham selv. For utenforstående er det lett å spørre seg: Hvorfor slikt hastverk?

Bør ikke overraske

Carl Otto Løvenskiold har sikkert kommentarer til det ovenstående. Det beskrevne kan sikkert korrigeres, suppleres og nyanseres. Det jeg imidlertid forsøker å påpeke er at Venneråsen-saken uansett har en kjerne som gjør at folk har en mening om den.

Uansett hva som blir resultatet i den pågående rettssak, er de sentrale elementer i saken rett og slett egnet til å gi inntrykk av at Carl Otto Løvenskiold er villig til å gå langt i sitt ønske om å hegne om og styrke sitt eiendomsimperium. Det burde ikke overraske gods-eieren at allmennheten reagerer som den gjør.

Sørkedalens Vel støtter Helen Venners ønske om å overta den eiendom som har vært i familiens eie i mange år. Vi feller ikke noen juridisk dom i denne saken, men finner det på denne måten riktig å gi uttrykk for tanker og vurderinger som svært mange mennesker i Sørkedalen har.

Det er vel også slik at det er – og bør være – en risikosport for ens gode navn og rykte å overta en eiendom til betydelig underpris fra en gammel og syk mann. Uansett juridisk utfall bør det ikke gå upåaktet hen.

debatt

• Skriv kortest mulig. Vi forbeholder oss retten til å forkorte. Innlegg som er sendt til flere aviser, trykkes ikke. Oppgi navn, adresse og telefon på dagtid.

• Skriv til: Aftenposten, Debattredaksjonen, Postboks 1, 0051 Oslo. Telefaks: 22 86 40 89

E-post: debatt@aftenposten.no

Hovedinnlegg: 5000 tegn inkl. mellomrom

Debattinnlegg: 1000-1500 tegn inkl. mellomrom

Kortinnlegg: 500-750 tegn inkl. mellomrom

Knut Olav Amås
debatt- og
kronikkredaktør